

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA

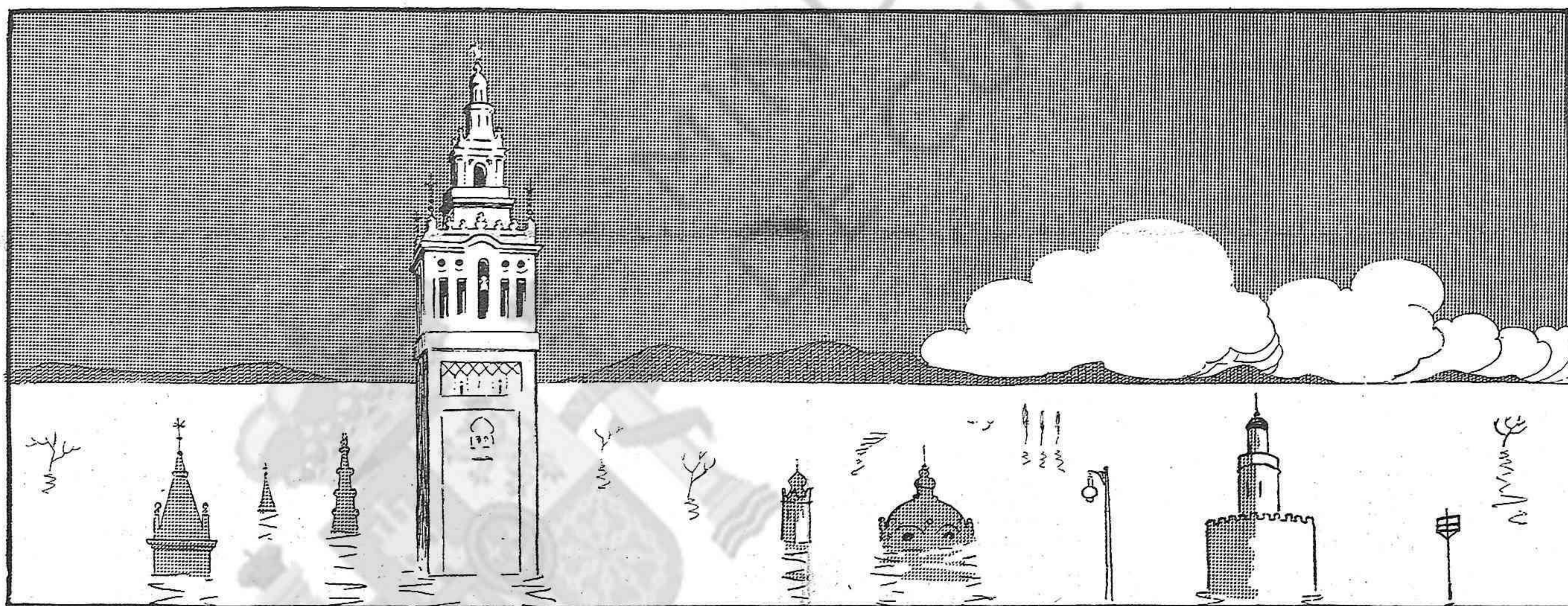
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM 20, BOTIGA BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—EXTRANGER, 2'50

Les inundacions d'Espanya

Més o menys tràgica, aquesta inundació passarà

Però aquesta altra, ¿quin dia ens la treurem de sobre?

Delictes polítics y delictes comuns

ES de'ls dies en que va esser votada la llei de jurisdiccions, l'ambit del Congrés no havia sentit, segurament, una més gran heretgia anti-parlamentaria que la que suposen aquestes paraules, repetides, com un mot d'ordre, pels diputats ministerials: «No existeix la suposada distinció entre delictes polítics y delictes comuns; no hi ha més que delictes.»

Si aquells noms inscrits en les parets del Congrés, com a recordansa d'antigues víctimes il·lustres, martres de la causa parlamentaria, no prengueren tonalitats de foc en el moment de pronunciar-se tals paraules, ja no podem creure en l'immortalitat... Perquè aquells noms que deien, per exemple, Riego, Lacy, Empecinado, Torrijos, venien a esser a manera d'un *Mane, Tecel, Fares*, en el mur del nou convit de Baltasar; y volien dir: Senyors diputats de la majoria: nosaltres reneguem de la nostra paternitat respecte a vosaltres. No som els vostres ascendents! ¿Com s'enten? ¿Es que nosaltres hauriem donat la sang, la vida, pera arribar a constituirvos en poder public y sobirà, y hauriem passat sota'l dicteri de criminals y traïdors arrostrant l'heroisme d'un alt delictes polític, pera que vosaltres declaréssiu que'ls delictes polítics us inspiren la mateixa aversió que'ls delictes vulgars, y que an els ulls de la moral rígida y pura una Mariana Pineda, morta a la forca de Granada, es digna d'igual consideració que qualsevol Megega? Una de dues: o esborreu els nostres noms y entregueu-los a la deshonra, tancant pera sempre les portes d'aquet palau, o sigueu dignes de la nostra memoria! Els fonaments d'aquesta casa són els nostres delictes polítics d'ahir, y aquesta sala ve a esser a manera d'un rescabó de la nostra sang, d'un desgavellat a la nostra condemna. Y així passa per tots els Parlaments del món! Lo que haurieu de fer es anar ab compte a que en els Parlaments futurs no's gravi el nom de víctimes noves en que vosaltres hagueu pogut tenir la vostra part de victimaris...—Y aquesta condició dels Parlaments, edificats sobre tombes de redemptors de poble, passa en totes les institucions que representen un avens humà; així les Academies sentirien, si escoltessin be, en llurs assemblees, la veu de les víctimes que moriren per la veritat, per la llibertat de l'idea y la paraula. Així les religions mateixes, si voleu, posen en els altars, en els eucologis, en els calendaris, l'imatge y el nom dels antics heroes que perderen la vida per la fe nova sota les ires y les represions de la fe vella.—Tu, per exemple, diputat de l'extrema dreta catòlica, si no distingeixes entre'l delictes vulgar y el polític, proclames criminals vulgars als teus sants y deshonres el teu martirologi... Què dic? Més encara! Blasfemes, blasfemes horrosament, perquè equipares el teu Crist ab els criminals y excuses el Sanhedrí y Pons Pilat!

¿Voleu saber aont radica la diferencia fonamental entre delictes polítics y vulgars? Jo us ho diré. Es que'ls uns depenen exclusivament de la llei, y els altres depenen de la naturalesa. Si vosaltres, per exemple, dictéssiu demà una llei declarant delictes el menjar carn en diven-dres o el fer girar les cadires perquè porta mala estrugancia (y ningú'm diu que no arribem a tals prohibicions), ¿es que això seria tan delictuos, per exemple, com un infanticidi? Sense adonarvos-en acabeu de santificar l'obra dels antics tribunals d'exempció, com el Sant Ofici, y de desautorisar el Parlament. Es el Parlament que's suïcida. O, millor, es l'enemic del Parlament que's fa parlamentari, pera millor fer obra d'antiparlamentari. (El Dimoni de Faust vestit de frare!) La funció de parlamentari consisteix precisament en incorrer en molts dels vostres delictes polítics. Y vosaltres, naturalment, voldríeu col·locar una mordassa sobre aqueixes boques!

Però si la mateixa terminologia usual espanyola senyala aquesta distinció! Sense comptar que, com digué el senyor Salillas, en les presons hi ha senyalades cel·les pera presos polítics, ¿còm pot oblidarse que, en la mateixa jurisprudencia de la pena de mort, hi ha la cal·licació de *vil* aplicada al garrot (*garrote vil*), perquè's considera que deshonra, com no deshonra el fusellament? Mireu com, en lo practic, la deshonra de la primera forma d'execució arriba a l'executor mateix.—Y lo que passa avui en aquestes dues classes de penalitat suprema, passava un temps entre'l garrot y la degollació, ja que aquesta era reservada als *hidalgos* y cavallers. Recordi's, en quant an això, una famosa escena d'*El Alcalde de Zalamea*, en que Felip II se queixa de que Pedro Crespo no hagi fet degollar, com pertanyia, al capità don Alvaro.—Ja, segons la llegenda, Sant Pau fou degollat, com a ciutadà romà, mentre's Sant Pere era clavat en la creu, que era instrument vil.

El delictes polític, com a artificial, nacional,

local, o de raó d'Estat, no es susceptible d'extirpació, com ho són els delictes ben caracterisats de naturalesa universal.

Figureu-vos per un moment que'l règim d'Espanya canvia; figureu-vos que ve la República. (Es una simple suposició). El delictes polític seria aleshores l'aspiració de tots els monarquics... Ell seria la vostra honra y la vostra executoria, monarquics. Mentre's els republicans proclamarien heroes als delinqüents polítics d'ahir...

Algú ha dit: els anglesos no fan aqueixa distinció; no coneixen els delictes polítics.—Y be; la resposta està en la mateixa observació: es que'ls anglesos no admeten, en general, els delictes polítics; tals accions, en general, no són delictes! Com no ho són a cap país veritablement lliberal y democratic.

GABRIEL ALOMAR

CARNAVAL

QUETS dies d'alegria esbojarrada, dedicats a la pellingosa majestat del col·lorsat Carnestoltes, són els pocs dies de l'any en que la gent no's disfressa, ensenyant desvergonyidament els seus defectes y abandonantse sense fre als seus viciosos instints.

El Carnaval veritable comensa el dimecres de Cendra, quan la viciosa, cobrint ab un vel espès son rostre impudic, s'agenolla devotament davant l'imatge de la Verge que creu ab més influencia en les divines resolucions; quan el vell verd, mal paint encara el xampany de les darreres disbauxes, assisteix a les sessions d'una Junta de moralistes; quan la senyora respectable, humits encara els carnosos llabris de la darrera escapada ab el jove *chauffeur*, fa la visita a l'assil, dirigint severes parrafades a les infelisses recullides; quan tothom, després d'exhibirse o de portarse uns quants dies tal com es, fingeix el paper que vol representar en societat. Quan s'ha acabat el Carnaval de per riure es quan comensa el Carnaval de serio.

Sembla mentida que la gent no estigui ja cansada de mascarades y d'esbronces, no veientse tot l'any altra cosa, y especialment en el terreny de la política. En Canalejas, esperit autoritari, vanitos com un paó y ab la llengua fluixa com un venedor de pastilles, surt de casa disfressat de demòcrata y apareix a l'escenari polític, empenyat en que'l considerin com a insubstituible parella de l'hermosa Llibertat. Com que la careta es de cristall y el trajo de clara granadina, tothom el coneix y l'esbronca; però ell no'n fa cas d'esbronces ni d'escandols, y tossudament segueix rebregant a la pobre Llibertat, que sortirà dels seus brassos feta un fastic.

Es uns fiten els ulls amorosos a la mare Catalunya y tenen les mans y l'ànima a Madrid; els altres criden contra'ls burgesos y tracten a morrades al pobre mosso que tarda un minut en servirlos el cigaló; n'hi han que mengen capellans al carrer y a casa cremen dos ciris a Sant Daniel; abunden els que van a l'Esglesia perquè el silenci y la solitud del temple els inspira millor la manera de faltar a tots els manaments de la llei de Deu; són ben pocs els que no disfressen sos instints, sos sentiments y sos desitjos. Però, malgrat l'abús que's fa de signes exteriors, ja va adonantse tothom de la farsa humana, y ni una arma fa valent, ni un bastó, justicier; ni una creu, respectable. Quan s'inventin uns raigs X que permetin veure les intencions dels homes, s'haurà acabat definitivament aquet Carnaval estupid de tot l'any.

Mentrestant, y creient aquets dies els unics en que la gent no's disfressa, preparem-nos a creure a ulls clucs que'l que va d'ase es burro de veres y que'l que fa el ximple ho es de debó.

JEPH DE JESPU

EL DILEMA TRAGIC

o heu llegit aqueixes eloqüents, aqueixes terribles declaracions del general Serra?... El general Serra ha dit—*fixeu-vos-hi, ciutadans!*— que no pot predir-se la fi de la campanya espanyola a l'Àfrica si no s'hi envien 300.000 homes, y que de lo contrari se trigarà cent anys a sotmetre completament els *habitenys*.

Ho heu sentit? Un general ho diu... Tres-cents mil homes cal enviar al Marroc pera sortir en bé de l'aventura. Y si no, cent anys de guerra ens costarà! Cap article dels periodics enemics de la guerra, cap discurs dels oradors contraris a les bogeries africanistes, haurà produït tant d'efecte com aqueixes breus paraules y aqueixes rixes sobries d'un militar.

En efecte: les declaracions del general Serra són, en el fons, la condemna més ferma y contundent de la política d'intervenció militar d'Espanya a l'Àfrica. Perquè, qui ha que tingui el cap sencer, capes d'acceptar qualsevol dels dos extrems del tragic dilema que'l general Serra planteja?

O has d'enviar 300.000 fills de mare al nord d'Àfrica, o t'has de conformar a que un exercit de 50.000 homes, com el que hi tens ara, guerregi tota una centuria. Això diu a Espanya el general, ab una lleialtat y una franquesa que són ben d'agrair. Y ho diu a la pobre Espanya, al país aclofat y dessangnat, als contribuents que han sofert les conseqüencies de la desfeta de 1898, a les mares dels 200.000 homes que enllà de la mar varen morir en aquella tristíssima darrerria del segle XIX.

¿Què pot contestar el poble al dilema que li presenta el general Serra, dilema que respon a la veritable situació del problema africà? Ha de contestarli, per força, que no pot fer cap dels dos sacrificis; que ni pot enviar 300.000 soldats al Marroc, ni hi pot guerregiar cent anys. No hi ha cap altra contesta. Y si algú'n dona alguna de diferent, es que ignora o amaga els termes exactes de la dolorosa qüestió.

Ja està vist ara el carreró sense sortida, el carreró de miseria y de sang ont ens han ficat les folles ambicions megalòmanes del règim, les incurables manies de don Quixot, la lleugeresa de polítics y de periodistes. Després que s'ha pintat al país la conquesta del nord del Marroc com una cosa facil; després que se l'ha enlluernat ab refulgencies d'armes y promeses de gloria; després que se li ha volgut fer creure que l'Àfrica oferia a l'Espanya decadent un avenir de riquesa y de prosperitat, unes paraules franques proclamen tota la veritat. O tres-cents mil homes, o cent anys de guerra... Trieu! Heus aquí l'obra dels partits dinastics.

Els punys se clouen, companys, davant del dilema tragic.

FULMEN

NAUGURAT el passat dissabte, com oportunitament anunciàrem, el Congrés Nacional de la Llibertat ha complert el programa elaborat pels seus organitzadors, y si no ha con-seguit tota la brillantès a la qual sens dubte tenia dret, no

per això ha deixat de fer obra renovadora y per molts conceptes util.

A les sessions, celebrades en la gran Sala del Palau de Belles Arts, hi ha assistit bastanta concurrència, y en elles, desde diversos punts de vista, però sempre ab esperit amplíssim, s'ha disertat y discutit sobre'ls variats problemes que en l'esfera política y social agiten avui la conciencia pública.

Informats segurament els lectors per la premsa diària de tot lo ocorregut en el Congrés de la Llibertat, sols ens resta desitjar que les ensenyances que d'ell se'n desprenen siguin aprofitades.

Som un país d'opereta.

L'altre dia, primer aniversari de la mort d'en Joaquim Costa, l'Ateneu de Madrid va dedicar una vetllada a la memoria del gran aragonès.

En ella varen parlar, ben eloqüentment per cert, els senyors Gascón, Comenge, Azcárate y Labra. Y després d'enraonar aquets oradors, ¿volem saber qui va resumir els discursos, fent al mateix temps l'elogi de l'ilustre solitari de Graus?

¡El senyor Moret!...

Es dir, un dels homes que més han contribuït a l'enfonzament d'Espanya, cantant un himne al gloriós pensador que, d'haver sigut escoltat, tal volta encara hauria pogut redimir-la!...

Tan garrafals incoerencies no més se veuen aquí.

Y es que aquesta terra no es solsament la terra del sol y de les dones guapes; es, ans que tot y per damunt de tot, el país de l'oblit y de les grans tragaderas.

La Comissió pro-presos, «Justicia y Solidaridad», ha publicat un resum del seu moviment de fondos en el període comprès entre'l 27 de Setembre de 1911 y el 1.º del corrent Febrer.

D'aquet resum se'n desprèn que les cantitats recaudades han ascendit a 2.602'50 pessetes; que se n'han entregat als presos 1.840'50; que'ls gastos de propaganda y de la Comissió han importat 711'55 y que en l'actualitat queden en caixa 50'45 pessetes.

En Cambó ja ha trobat districte.

Com qui traspassa una botiga o un palco del Liceu, en Ferrer-Vidal li ha cedit el de Castellersol, y aquí pau y després gloria.

—Però ¿es possible això?—preguntarà el lector, justament admirat.

Sembla que sí que ho es.

Sobre tot quan, procurant tapar la cosa ab un simulacre d'eleccions, se compta ab la col·laboració d'un Govern que ho deixa fer y la indiferència d'un poble que no té res que objectarhi.

Aquets dies, al Congrés, s'ha parlat dels fondos secrets que'ls Governos solen tenir a la seva disposició pera recompensar certs serveis, y de la forma ab que l'actual ha hagut de gastarlos.

Algú, fentse l'indignat—ell sabrà per què,—ha replicat que aquets fondos avui no existeixen.

Però un periodic, inspirat per un personatge de la situació, el fa quedar malament.

«La consignación de fondos secretos—diu—es exactamente igual en el presupuesto vigente que en el que administraban los conservadores.»

De lo qual se'n poden treure dugues deduccions:

Primera: Que en aquet ram, *todos son unos*.

Un misteri aclarit

el perquè del precipitat regrés d'en Canalejas

—¿Tan depressa torna a Madrid?

—Es que no vull que'm succeeixi com an aquell que, anant a Sevilla, *perdió la silla*.

Segona: Que, si efectivament els fonsos se crets avui *no existeixen*, deu ser perquè... ja estan tots repartits.

Allà y aquí.
El Govern francès, complint ab el més elemental dels seus devers, ha publicat una estadística de les baixes sofertes al Marroc pel seu exercit d'ocupació, en la llarga y accidentada campanya que, comensada a primers de Maig de 1911 y terminada a darrers de Desembre, ha donat per resultat final l'establiment del protectorat de Fransa en aquell immens imperi.

El total de baixes, expressat en números rodons, es de 600 homes.
Hi ha que advertir que'l 77 per 100 d'aquestes perdudes correspon a les tropes colonials (*goumiers, spahis*, tiradors senegalesos, etc.) y el 23 per 100 a les tropes metropolitanas.
Això, a Fransa.

¿Y aquí?
¿Què'n sabem nosaltres de les perdudes sofertes al territori del Rif durant la present campanya?...

Quasi res. Datos parcials, referencies vagues, xifres incompletas y devegades contradictories...

Hem de contentarnos llegint les estadístiques... de Fransa.
Y fent comparacions.

El Govern ha demanat a les Corts dos credits d'importancia.

Un pera remeiar en lo possible les desgracies ocasionades per les darreres inundacions.

Y un altre pera celebrar ab unes festes ben lluides el primer centenari de la Constitució del 1812.

¡*Ecce Hispania!*... Nosaltres som així.
El dilluns sofrim una catàstrofe, y ens fem un tip de plorar y fins ens donem als dimonis. Però el dimars organidem una *juerga*, y ja no'n recordem de les tragedies del dia anterior.

Y así se pasa la vida...

MONISTROL DE MONTSERRAT, 13 de Febrer

Segons sembla, la darrera carta d'aquesta vila, publicada en LA CAMPANA, ha fet enfadar als quatre *teques manequas* del centre *lerrukista*. Y ¿saben per què? Doncs, senzillament, perquè creuen disfrutar dels atributs de la reialesa; això es: creure que són inviolables, indiscutibles, etc. ¡Pobres radicals de pega, traidors de la classe obrera y farsants per excelencia y essencia! ¿No pensaveu que'l vostre pastelejar, tard o d'hora, havia de posarse en solfa? Al poble se'l pot enganar una temporada, però, a la fi, forçosament té que descobrirse la trama. Lo més deplorable es que hagi caigut a les vostres grapes una considerable part de la jovenalla que, de seguir els vostres intents, acabará per tenir el cervell convertit en un taló de sabata vella y el cor en un tros d'espardenyot; però ja farem els treballs necessaris pera que això no succeeixi.

Tenim ganes de dir veritats y de concretar, y no'n espanta que pogueu senyalar ab el dit la nostra esgarrinxada, quan vosaltres teniu tot el cos convertit en una podridura; per lo tant, us aconsellem que prengueu la nostra campanya ab calma, perquè serà llarga y coenta.

Fins a un'altra, y, entre tant, que sàpiga tothom que la miseria y la ruina d'aquesta desdixada vila es deguda a mitja dotzena de *vius* que cobreixen totes les seves concupiscencies ab la careta radical. Ens explicarem.

Entre aquí y el cel

(CONFERENCIA TELEFÓNICA)

—Sant Pere!...

—Digui.

—¿Es vostè?

—Sí; sant Pere, el de la barca.
Y vostè ¿quí es?

—Un vehí

de la pintoresca Espanya.

—¡Ajá!... ¿Què se li ofereix?

—Convé que sense tardansa,

doncs la cosa es molt urgent,

tanquí l'aixeta del aigua.

Fa quinze dies que aquí

plou en proporcions tan bárbares,

que en moltes localitats

les persones semblen ànecs.

y no's pot sortir del pis sinó posantse carbasses.

—¿No exagera?

—No, senyor.

¡Es una cosa que espanta!

Andalusia està avui

enterrada sota l'aigua;

Madrid quasi es port de mar;

Galicia, Lleó, la Manxa...

¡tot ho tenim en remull!...

—Doncs, ab franquesa, m'extranya.

—¿Per què? Que potser no sab

que plou fa dugues setmanes?

—Ja ho crec!... ¿No ho haig de saber?

¿Que's pensa que aquí es a Espanya,

terra de l'imprevisió

y dels gastos sense trabes?

Aquí tot està apuntat

y per xò sé que a hores d'ara

al damunt del seu país

hi hem vingut a deixar caure

uns cinquanta mil milions

de llegües cúbiques d'aigua.

—¡Jesus, Maria, Josep!...

—Què li succeeix?

—¡Y encara

gosa dirho?

—¿Per què no?...

¡Es ben ximple aquesta Espanya!...

Desde el dia de Nadal

no han parat de fer pregaries

y d'enviarnos documents,

queixantse de falta d'aigua

y explicantnos els treballs

que camps y vinyes passaven;

y ara que Nostre Senyor

dona ordre d'obrir les vàlvules

y aboca pròdigament

sobre les terres hispàniques

els sis diposits més grans,

teniu, tot són crits y llàstimes...

—Es clar!... ¿No comprèn vostè

que això es extralimitarse

y que, si un vas treu la sed,

una portadora mata?

—Ah, be!... Si no es més que això,

crec que tot pot arreglarse.

—¿Còm?

—Dient als seus amics

que, si avui tenen massa aigua,

poden guardarse el sobrant

pel dia que'ls fassi falta.

—¡Vaia un consol més bonic!...

—¡Què hi vol fer!... No'n trobo d'altre.

—Si es aixís, pleguem.

—Abur!...

¡Ah!... Expressions de santa Eularia

y del beato Oriol.

—Molt be!... Díguilshi que gracies.

C. GUMÀ

L'adveniment del socialisme

LES recents victories del socialisme internacional han fet eixir un crit d'angoixa de la burgesia conservadora... Aquesta s'havia fet l'ilusió estúpida que, ab guardies civils y tropes a la disposició d'autoritats que sapiguessin *pegar fort*, se podia deturar el moviment obrer y impedir les desagradables conseqüencies dels conflictes entre'l capital y el treball. Y ab dolsa confiança s'entregava a la somnolencia de les llargues y abúndoses digestions.

Ara comensa a adonarse ab esglai la burgesia conservadora de que'l moviment del proletariat avensa, saltant per damunt de les resistencies y de les repressions. Ara veu que l'exercit dels treballadors s'ha llesat a l'assalt de la fortalesa de la vella societat. Ara sent, al peu mateix de les muralles, furiosament batudes, el clamor formidable dels combatents.

—Això va de debò!...—se diu. No's tracta ja d'ideologies vagues, de utopies impossibles, de somnis quimerics, de ciutats futures bastides en l'aire de la fantasia. Avui el proletariat es una forsa organizada, que creix y triomfa, que guanya eleccions y conquista posicions estratègiques. Aquí tenim els 110 diputats socialistes del Reichstag d'Alemanya, ont un d'ells ha escalat la primera vispresidencia, presidint —cas mai vist— una sessió del Parlament alemany.

Si l'adveniment del socialisme s'acosta. Pot vindre per camins de pau y per camins de guerra. Vindrà per camins de guerra si la burgesia conservadora no s'avé a la transformació del règim social. No ja per sentiments de justicia, sinó per instints d'egoisme s'hi hauria d'avenir.

El cas d'en Cambó

AN cregut els regionalistes que en Cambó havia d'anar a les Corts, de les quals està allunyat d'ensà de la seva doble derrota electoral a La Bisbal y a Barcelona en les eleccions generals de 1910. Després de cercarli un districte per tots els reconcs de Catalunya; després de parlar-se de Torroella de Montgrí, de Granollers, de Mataró, etc., s'ha arribat a una solució. En Ferrer y Vidal ha deixat l'acta de Castellterçol y en Cambó ha sigut proclamat candidat al lloc vagant.

Ara be: alguns elements de l'U. F. N. R., ab la major bona fe del món, han iniciat una campanya pera conseguir que l'Esquerra presenti a Castellterçol un candidat en contra d'en Cambó.

Nosaltres hem de dir, francament, que la tal campanya ens sembla desafortunada. Els federals nacionalistes lluitaren ab raó contra'l *leader* de la Lliga quan aquet els volgué pendre el districte de La Bisbal, d'entranya lliberal y republicana. Però a Castellterçol l'Esquerra no hi té res a fer; mai hi ha presentat candidat, ni hi té cap seria esperansa de victoria. En aquestes condicions, no més aniria a destorbar y a donar més relleu al triomf segur d'en Cambó.

Semblaria, además, que l'Esquerra persegueix un aquet. Y no té per què perseguir-lo. Que surti diputat en hora bona y que vagi a les Corts. Sempre tindrem el dret de combatre la seva política, que cada dia considerem més equivocada y més perniciososa. Lo que cal no es oposar un candidat d'Esquerra an en Cambó, sinó oposar a la veu d'aquet la dels diputats de l'Esquerra quan el capitost regionalista no llauri dret.

La cansó vella

LES noves que de diferents punts d'Espanya'n arriben no poden esser més desconsoladores. L'aigua ha invadit les ciutats; els temporals han fet de les seves, y la desesperació, la miseria, la ruina y la tristesa constitueixen, ara com ara, el pervindre de no poques families fins ahir alegres y confiades.

D'esser l'assumpte a proposit pera ferhi broma, podria dirse que'l sistema de *política hidràulica*, preconizat per en Gasset, comensava a esser una realitat.

El quadro es esfereidor a tot serho. Espanya, país catolic com cap altre, es sol a sofrir aquestes periòdiques calamitats que les inundacions suposen. Les ires del cel se fan sentir massa sovint sempre que dels nostres bens se tracta, talment com si fos un pecat horrible el que damunt de nosaltres pesa... Lo pitjor, lo més sensible es que, pera curarnos, no hi ha remei, o que, si existeix, es tan lluny que la vista no l'alcansa.

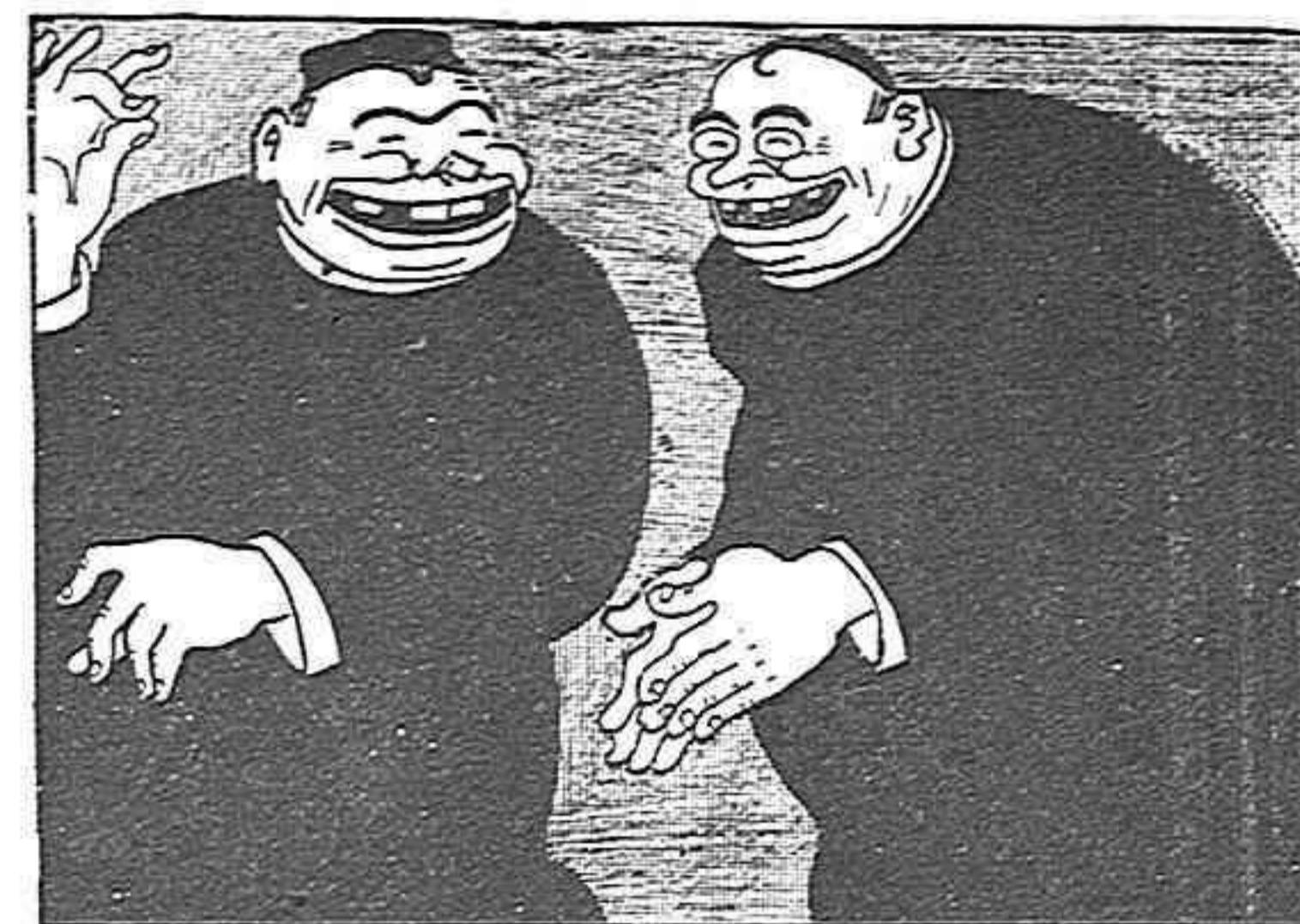
Com tants altres cops ha succeït, davant els efectes de la desgracia, a la vista dels carrers convertits en llacs, veient devastats els camps, arrasades les cases, tot, se tornarà a parlar de mides a pendre, a l'objecte de prevenir noves y irremediables catàstrofes. De moment aniran els telegrams afectuosos, les suscripcions populars, els oferiments y les paraules de condol a aixugar el plor del desvalgut. Passada la primera impressió, difícilment se trobarà qui recordi les promeses fetes, els plans aixecats, les iniciatives bombejades... Lo més segur es que vinguin noves inundacions, nous desbordaments, a endurse'n l'hisenda dels desgraciats als quals la seva malestruga els hagi colocat a l'alcans de l'embranchida dels rius...

Còm acabar ab aquesta menassa perpetua que l'aiguat suposa?

En l'esfera oficial es probable que's segueixi donant a la botadura d'un creuer, a la colocació de la primera pedra de qualsevol edifici inútil, a una cassera, a un ball, a una festa llampanta, una importancia y un alcans que millor estarien pera emplearse en sòlides obres de defensa y contenció...

En quant als més directament perjudicats, es molt possible que refermin la seva fe religiosa y que, com fins avui, segueixin encenent els ciris a tal o qual verge a l'aproparse la riuada, y vagin despoblant el bosc dels pocs arbres que encara hi quedin, tan bon punt el sol hagi sortit.

S'acosta la bona temporada

—Diu que durant aquet Carnaval s'ha peccat molt...

—Millor!... Aixís ara, per la Quaresma, guanyarem més diners traient taques de les conciencias.

COPLA CARNAVALESCA

Serà, sens dubte, pera alegrarlos que, als mossos de l'any actual, en Canalejas farà quintarlos el dia de Carnaval.

Magnific dia! Festa apropiada perquè fassi el seu debut aquesta llei que deixa eclipsada la famosa de l'embut.

Tant si es capritxo com ocurrencia, com si es efecte produït senzillament per la coincidencia, resulta molt divertit.

En la casilla del dietari deixem el fet consignat, prò sense ferhi cap comentari perquè'l metge'ns ho ha privat.

Sols que deixessim volar la ploma a mida del pensament, si això fos cosa per ferhi broma, n'hi fariem de valent.

De bona gana hi afegiríem unes consideracions que no les fem perquè tastaríem la Llei de Jurisdiccions.

Val més que, fentnos un punt als llavis y al cap de la ploma un nus, anem a ofici de desagravis o be a la Rua a fè'l gamarus.

Cada qual trii el que prefereixi: el cel els bons, els dolents l'infern; que la gent resi o que s'embruteixi no ho ha privat, encara, el govern.

Són jocs, iglesies, pornografia y moixigangues de Carnaval, lo que disfrua d'autonomia més democrática y liberal.

VERDUM

L'iglesia no perd mai

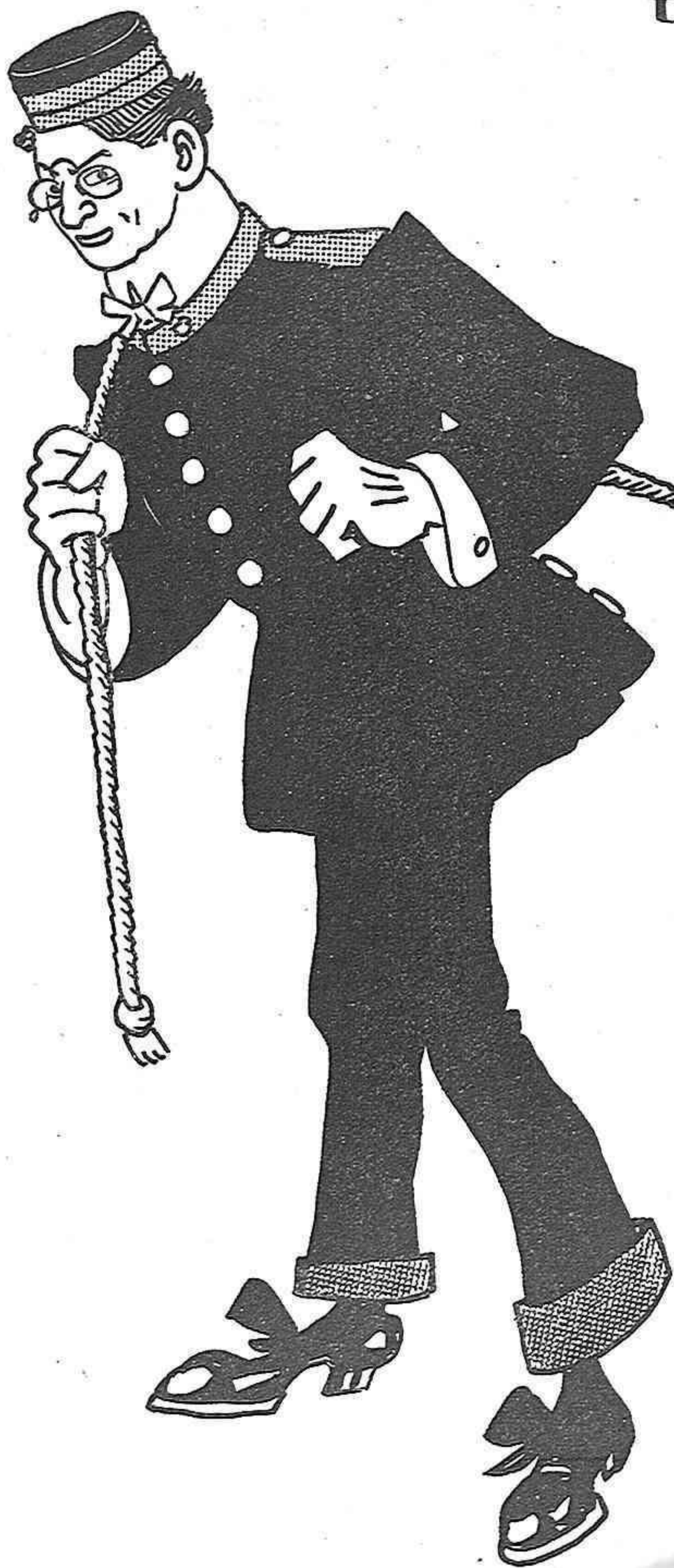
L'iglesia romana, que protesta del modernisme y condemna les manifestacions mondanas quan no li reporten cap profit, tira contra'l Carnestoltes per allò de la competencia y les rivalitats de botiga.

El clero, que tot l'any manté la més groixuda y la més reproductiva de les farses, troba mal fet que surtin aquets dies unes dotzenes de gamarusos y que ab la camisa fòra de les calses—posem per exemple—danguin públicament una mostra de la seva manca de senderi tant com de la seva poca solta. D'això de les disfresses, de les moixigangues del carrer, de les mascarades y les rues, ne vol l'iglesia el monopoli, y per res del món permeterà mai que en aquet punt hi hagi qui li sigui l'herba sota els peus.

La premsa carcamal, la que balla al sò que a les sagristies toquen, cuidarà de fernes assaber que a les diferents capelles xiques y grosses que infesten la ciutat hi haurà aquets dies del Carnestoltes *exposició* del santíssim, pera divertiment de les beates y *jamonas* caducades. Vol dir que, com al carrer, hi haurà a l'interior de les *fàbriques esperituales* gresca de la bona, y que per espai d'unes quantes hores no quedarà a les persones sensates, amigues del reculliment y del sossego, més remei que'l d'emigrar si no volen sofrir, per un costat, les escomeses dels fanatics; per altre, l'invasió dels barbres.

X.

Un que no li ve d'aquí

—Com que soc de casa bona, pera que'm deixin ser d'artilleria de plassa, jo mateix me porto l'armament.

S'empenya l'iglesia en fernes creure que abomina del Carnestoltes, quan a tots ens consta que té en la farsa carnavalesca a un dels seus més poderosos auxiliars.

Això dels balls y el desenfrè se tradueix sempre en un augment de població.

Ja veureu com per allà els volts de Tot-sants creix el número de bateigs.

BANYETA II

SEGURAMENT deuen estar enterrats dels espantosos desastres que les darreres pluges han causat en diverses regions d'Espanya, especialment a Andalusia.

Y encara gracies, si no més se tractés de perjudicis materials...

Lo veritablement sensible es el trastorn que aquestes maleides inundacions han produït en el sentit comú.

¿Ne volen una mostra?

Un diari local publicava el dissabte un telegrama de Cádiz concebut en els següents horribles termes:

«No circulan trenes. El telégrafo está interrumpido.

»El gobernador no cesa de recibir despachos de gran número de pueblos de la provincia, anunciándole la gran miseria reinante.»

Ja ho veuen. Tota la comarca està coberta d'aigua. El telégrafo no funciona. Els trens no circulen...

Però el governador no cesa de recibir despachos...

Com si diguessim:

La font no raja ni gota, però la gent, vinga omplir cantis y més cantis...

Lo del servei obligatori continúa sent l'imbrogllo del dia.

De moment, el Govern, aixordat per la cridoria del país, ha aplatat fins al mes de Maig el pago de la cuota militar que s'exigeix pera obtenir una reducció del temps de servei.

No es una gran conquesta, que diguem; però algo es algo, y, quan menos, demostra que'l Govern no està gaire segur de lo que's fa.

Per altra part, el dimecres un diari de Barcelona encara publicava un anunci oficial d'un «Banc de Redempcions», en el qual aquet, a més de fer saber que continúa en les seves operacions fins avui dissabte (vigilia del sorteig), declarava tenir «la absoluta seguridad de que aquéllas han de ser respetadas en toda su integridad por el Estado».

¿Qui ho entén això?

Ja té raó en Canalejas quan diu que les seves dugues millors obres són la supressió dels Consums y l'establiment del servei obligatori. La supressió dels Consums, un fracàs...

El servei obligatori, una planxa.

Són les seves millors obres... humorístiques.

En el Centre de Defensa Social s'hi ha inaugurat un curs de conferencies sobre política contemporania.

Del tal curset se n'ha encarregat el comte de Santa Maria.

Ora pro nobis!

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN EL NUMERO 2227

- 1.ª XARADA.—Odon.
- 2.ª ANAGRAMA.—Vila-L'avi.
- 3.ª TARGETA.—Las bribonas.

XARADES

I

Nom de dona, la dos-quarta; la tercera una vocal; part de persona la prima, y nom de dona el total.

RAMON V. Y CAMPS

II

Consonant es la primera; la segona una vocal; musical es la tercera y la quarta n'es igual; una vocal la darrera y nom de dona el total.

A. B. (a) LO RECTOR DE VALLFOGONA

III

Ahir la Hu-dos contava, que la filla d'en Parés

una quart-tres-dos comprava a un comerciant de tres.

Mes, a l'instant que tornava, treu sa mare la graella y li quart-dos al moment que rosteixi una costella per' son pare, que està fent un bon total per' L'Esquella.

EUDALD SALA

TARGETA

J. SALETAS TOLL

Combinar aquestes lletres de manera que's llegeixi el títol d'una sarsuela catalana.

R. GRINÓ

ANAGRAMES

I

Té tan mal tot en Dalmau que tirà un tot an en Pau.

R. VALLS

II

Una tot té la Total que fa molt be les pesades, y se la ven per un ral.

PEP CISTELLÉ

ACENTIGRAF

Estimo a una Tereseta que es filla de La Bisbal; si ab mi's vol tot la nineta, li compraré una total.

P. ROMAGUERA

JEROGLIFICS

I

NOTA
E IOU
T
OT OT
A
ALIMENT

JOAQUIM PUIG

II

I B G
IT
NOE NOE
T
A A
IX IT

J. PUIG DALMAU

III

X
BALTIC
LLLL
part del cos
MARS
LL

POLÍGLOTA

Joan Obrador: Un altra vegada que no's disfressin, que això del Carnaval es mort.—Utset y Turró: Conformes; però d'aquest assumpte la redacció ja se'n cuida.—Benet Martorell: Malgrat la simpatia que'ns inspira aquet senyor, no podem publicar la noticia, per trobarla més propia d'un diari.—Lo noy-noy de Vilafranca: Endevinada!—Senàs: Si hi cab, anirà ab molt gust; ja ho sab, mani coses de més bulto.—Pep Cistellé: A vostè ja ni cal dirli, molt be.—Francesc Forga: També endevinada.—A. B. (a) Lo Rector de Vallfogona: Veurem d'aprofitarles.—Emili Graells Castells: Sense assegurarli quan, els veurà publicats. Mercès pels records.—Eudald Sala: Es veritat, ja estan millor, però encara no estan prou be.—S. A.: Està bé.—Joaquim Puig: No sé que serà, però aquesta setmana tothom ha endevinat les xarades.—Josep Gorina: Gracies.—Anton Rosal: Això, als periodics diaris.—Joan Rocafort: Es enginyós, però manset.—Quimet Veiga: Vostè podria molt ben presentarse de contrincant an en Cambó.—Josep Aray: No cal que's disfressi que tothom el coneixerà; vostè es un clerical, y gros.—Anton Omedés: D'aquets assumptes ne tenim a milers.—Paco Pico: ¿Que no veu que, ab això dels suplicatoris, fins als diputats engarjolaran? (Queden cartes pera contestar.)

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

LA QÜESTIÓ DEL SERVEI OBLIGATORI

Miting celebrat al Centre Autonomista de Dependents de Comers, pels pares dels joves que aquest any entren en quinta.